

PRVNÍ MENSTRUACE

NA ZAČÁTKU BYLY MŽITKY. Svět se roztečkoval, stal se zrnitou fotkou a Ofélie vidí jen její jednotlivé části. Z celku se stal detail, z detailu podstata. Něco se děje s jejím tělem. Tak nějak víc je.

Betty sedí na zemi v Oféliině pokojíčku a líčí si pusu červenou rtěnkou. Na sobě má síťové punčocháče, krátkou sukni a vlasy si vytupírovala až ke stropu.

„Vypadáš nádherně,“ hlesne Ofélie.

„Taky bys vypadala, kdybys na sobě furt neměla ty tepláky. Vyfotíš mě?“

Betty dělá pózy, tváří se smyslně, vypíná hrud', krotí zadkem.

V hledáčku mobilu se rozpadá na tečky, částice holky ve vývinu, na jednotlivé mžitky, které jsou vzájemně v rozporu. Ale možná se to Ofélii jen zdá.

Spoušť mlaskne, ten zvuk má ráda.

„Uka.“

Váhavě ukáže Betty fotku, ale ona naštěstí nevidí, že je na padrť.

„Hm. To jsem teda kus, vid'?“

Betty se ráda strojí, ví, co kam patří, rtěnka na pusku a tak. Už nosí podprsenku. Je ve všem lepší než Ofélie.

„To jo!“

„A teď ty.“

„Já?“

„Je tady snad ještě někdo jinej?“

„Není.“

Betty se hrabe v hromadě oblečení na zemi. Najde bílé krajkové šaty s nabíranou sukni po mámě. Sáhne za řadra a vytáhne z podprsenky dvě ponožky zamotané do klubíčka. A nesmlouvavě jí je podává.

Kromě mžitek Ofélie pronásleduje úzkost. Ta nejužší. Ofélie se každou chvíli uvnitř stáhne do ruličky. To se dřív nestávalo. Cítí se jak před popravou. Ale ví, že se nic neděje. S Betty si hraje od dětství.

Poslušně si obléká šaty, na nohy jí Betty přihraje střívkýčky na podpatku.

Ofélie se cítí nesvá. Stydí se. Má tělo, co k ní nepatří. Je z něj nesvá.

„Hejbej se!“ velí Betty.

„Jak?“

„Jako ženská.“

Betty fotí a fotí. Ofélie prkenně napodobuje pohyby, které předtím dělala kamarádka, rudne a potí se, ale pak se něco stane, zapomene na Betty, na svět, co nedává smysl, a zkusí to. Podívá se do zrcadla a spatří v něm ženu, obejmě ji, ta žena je krásná a drží pohromadě. Ovšem jen okamžik, než se rozpadne na tečky a zmizí.

~~~

Když člověk jede na Vyšehrad na kole, pořádně se zapotí, ale i tak tam jezdí rády. Kola zaparkují kousek od kostela a pak se vždy vydají svojí úzkou stezkou, kterou moc lidí nezná. Vede na čarodějně Místo nad Vltavou. Ofélie ovšem Betty nikdy neřekla, že ji tu navštívil Anděl a že si s ním a s Panem Nelsonem povídala. To by jí Betty dala.

Betty konečně dopije Coca Colu a roztočí plechovku. Když se nádoba zastaví, ukazuje víčko na Ofélii.

„Nenávidělaš někdy svoji mámu?“ vyhrkne Betty.

„Ne.“

Plechovka se zachvěje.

„Kecáš!“

„Jo, jednou. Ne, vlastně dvakrát.“

„A proč?“

„Furt se mě na něco ptá. Je to strašně trapný. Radši už moc doma nemluvím. A taky...“

Ofélie se zajímá.

„Co? Dělej, řekni to.“

„Nesnášíš máho tátu. Jasně, jsou rozvedení, ale stejně... Je to můj táta... A ty? Tys někdy svoji mámu nenáviděla?“

Je proti pravidlům ptát se mimo hru, ale vždycky to tak dopadne. Nejde o hru, ale o otázky. Vlastně odpovědi. Betty si odfrkne.

„Já ji nenávidím furt.“

„Kecáš,“ hlesne Ofélie obdivně.

„Je stará, blbá a myslí si, že se za ní všichni chlapi votáčeji. Jenže nechápe, že se dívají po mně.“

Betty se vyzná. Nemá mžitky. Kouká na kluky. Teď na Ofélii, i když jinak, pátravě.

„Hele – už jsi to dostala?“

„Co?“

„Nedělej, že nevíš.“

„Nedostala.“

Betty plechovku položí k batůžku. Už ji nepotřebují.

„Já už to mám půl roku,“ oznámí, ale Ofélie to přece ví.

„A jaký to je?“

„Nic moc.“

Betty chvilku přemýšlí. Po Vltavě plují lodě. Anděl už není a nebude, napadá Ofélii při pohledu na lesklou vodní hladinu pod nimi.

„Můžu ti to ukázat,“ nabídne Betty.

„Jak jako ukázat..?“

„No, abys to viděla.“

Betty nečeká na odpověď, sáhne si do kalhotek a vyndá zkravenou vložku.

„Vodporný, co?“

Ofélii se zvedá žaludek.

„Vypadá to jako... vražda.“

~~~

„Fakt se tvoje matka dneska nevrátí?“

„Fakt ne. Má nového přítele. Tentokrát s bytem,“ vysvětlí Ofélie s jistou dávkou ironie.

Kolem veliké matčiny postele hoří svíčky. Ofélie s Betty tu leží jak na oltáři. Jako by umřely, napadá ji. Je to tak slavnostní a smutné! Leží vedle sebe na zádech, odděluje je jen malá mezera, kterou vyplňují jejich natažené paže. Drží se pevně za ruce. Druhou rukou Ofélie objímá bílého plyšového opičáka.

„Už ti ho představila?“ zajímá se Betty.

„Naštěstí ne. Ten minulej byl pěkněj debil.“

Betty se k ní přitulí.

„Máš mě ráda?“

„Strašně,“ obejmě ji Ofélie.

„Přísahěj.“

„Přísahám. A ty mě?“

„Taky strašně.“

Ofélii zas projede břichem kudla. Mžitky před očima se barví dočervena. Kapou. Odkud kam a proč? Děsí ji.

„Slib, že mě nikdy nezradíš,“ zaprosí Ofélie.

Betty se rozesměje.

„Nikdy. Přísahám.“

Natáhne se pro opici, popadne ji a shodí na zem.

„Ale jen když přestaneš spát s touhle nablblou opicí.“

„To je Pan Nelson,“ ohradí se Ofélie.

Betty se ušklíbne.

„Vůbec si nepamatuju, že Pipi Punčochatá měla opici Pana Nelsona. Nepřibásnila sis ho?“

Ofélie se pro Pana Nelsona natáhne a zase ho položí na místo vedle sebe.

„Nepřibásnila. Ten její byl živěj. Pipi říkala, že nechce bejt nikdy dospělá, pamatuješ?“

„Ne.“

Betty se odtáhne, jako by Ofélie řekla něco špatného. Mžitky kapají víc.

~~~

Do ložnice nakoukne matka. Z její tašky voní čerstvé koblíhy. Copak už je ráno? Ofélie jde do kuchyně.

„Vem si, zrovna je vytáhli z pece. Jsou ještě teplý,“ máma ji políbí. Roztečkuje se na padrt'. Je vzdálená, rozpadlá na milimetry.

Koblíhy čekají na stole. Taky čaj. Ofélie si kousne.

„Já už musím jít, mamí.“

„A jak ses vlastně měla?“

„Dobře.“

„A nebála ses tu sama?“

„Ne, večer tu byla Betty. Musela pak jít spát domů, ale měly jsme se fajn.“

Ofélie se zvedá. Pryč. Musí utéct. Zalyká se.

Matka za ní vykročí do předsíně. Usměje se tak spiklenecky, až se Ofélii podlomí kolena.

„Tak Betty tu byla! Blíží se doba, kdy ti takové věci nebudu věřit. Docela se na to těším.“

Ofélie se na to netěší. Utíká.

~~~

Škola se otrásá řevem. Spolužáci se hrnou hlava nehlava do malinké hnusné šatny, která vypadá jako klec. Ofélie se necpe, ale marně. Změť spolužáků jí smýká ke zdi. Snaží se dosáhnout na svoji bundu. Až příliš zdvořile se otočí na tlustého podobaného Staňka se zarputilým výrazem v obličejí.

„Dovolíš?“

„Až dovolíš ty, Váchová.“

Staněk ji tlačí k věšáku, lepí se na ni, Ofélie ustupuje, ale dál už to nejde. Staněk se k ní přitiskne. Funí vzrušením. Blíží se k ní jeho zpocený obličej. Rozpadá se na tečky. Osahává ji.

Konečně se Ofélii podaří uvolnit ruce a vlepít mu facku. Staněk vypadne.

Všichni odcházejí. Ofélie zůstává v šatně. Sedá si na lavici a z tašky vytáhne Pana Nelsona. Tiskne ho k hrudi a cítí, jak se jí po tvářích valí slzy. Neslyší zvonění, neslyší kroky, které se rozléhají chodbou.

„Stalo se ti něco, Ofélie?“ ptá se starostlivě Mourová.

Ofélie místo odpovědi urputně kroutí hlavou.

„Jestli ti někdo něco udělal, tak mi to řekni,“ naléhá učitelka.

„Ne, nic. Na shledanou.“

Ofélie se zvedá, strčí Pana Nelsona do tašky a pomalu odchází.

~~~

V kouření vodní dýmky se Ofélie prudce zlepšuje. Je na sebe pyšná. Betty ji spokojeně pozoruje. Pijí masalu, dráždivou směs teskných chutí. Připadají si důležité. Čajovna je jejich další tajné místo.

„Naši jsou v tomhle dobrý, stačí, když jim řeknu, že mi není dobře, a do školy nemusím,“ vypráví Betty. Pak jí dojde, že Ofélie jen kouří dýmku, aniž by řekla slovo.

„Seš nějaká zaražená, ne?“

Ofélie dlouze vyfoukne kouř.

„Ne...“

Betty se zatváří výhruzně.

„Mám vytáhnout flašku?“

Myslí tím plechovku. Ofélie kapituluje.

„Staněk,“ hlesne.

„Ten úchyl!“ zaúpí Betty až moc hlasitě. „To je vodporný! Řeklas to učitelce?“

„Ne. Já to dokážu říct jen tobě.“

„Fuj. Muselo ti bejt hrozně. Hele, jak hrozně? Můžeš mi to popsát?“

„Ne.“

„Dělej!“

„Ne.“

„Pomůže ti to.“

Ofélie znovu vyfukuje dým.

„Jestli to neřekneš, tak tě prokleju. Víš, že jsem byla v minulým životě bludička?“

„Ne.“

„Jestli tě prokleju, umřeš.“

Když Betty přestřelí, Ofélie mlčí ještě zarputileji. To jediné na Betty účinkuje.

„Dělám si legraci,“ snaží se ji uchlácholit.

„Neděláš...“

„Tak to řekni. Raz dva tři, teď.“

Ofélie vlastně neví, proč ji tak poslouchá. Možná proto, že Betty se vyzná. Nebo proto, že byla v minulém životě bludička. Nebo to působí mžitky. Ofélie se ponoří do jejich hlubiny a nechá se nést.

„Hnus,“ slyší se, jak říká. „Cítila jsem hnus. Z bolesti. Z měsíce. Z toho, cos tuhle říkala. Však víš...“

„Co jsem říkala?“

„No, že ho do mě budou strkat. Taky jsem dostala strach, no víš, z čeho... no z tamtoho, co bude každéj měsíc bolet.“

Jak už to máš. Došlo mi, že všechno už bude jenom horší. Protože Staněk. Bude se potit a hekat a mně poteče krev. Už navždycky.“

Musela vypadat příšerně, protože Betty ji najednou přerušila.

„Hele, napij se.“

Konečně pijí čaj mlčky. Načež se obě zadívají stejným směrem. Na nedalekém polštáři sedí na zemi asi tak šestnáctiletý kluk a čte si. Ofélie rychle sklopí oči a kouká se do svého šálku.

„Líbí se ti?“ rýpne si Betty.

„Dívám se, co čte.“

„To je to samý. Mně se líbí moc.“

„Tenhle čaj je dobřej.“

Betty ji ale nevnímá, zvedá se a jde ke klukovi.

„Ahoj, já jsem Betty.“

„Tomáš,“ usměje se.

„Co piješ za čaj?“

„Králov sen. Chceš ochutnat?“

„Ráda.“

Betty si přisedne. Tomáš jí nalije.

Betty požitekářsky ochutnává. Mhouří oči, protože ví, že tak vypadá jako čajová odbornice, že tak vypadá nádherně.

„Hmm. Cítím tam vůni pouště a ibišku.“

Tomáš ji pozoruje s pobaveným úsměvem.

„To poznáš, jo?“

„Jasně. Byla jsem v minulým životě beduín.“

Tomáš se rozesměje.

„Víš, mě zajímaj minulý životy. Strašně. Cos byl ty?“

„Nevím. Mě to moc nebere.“

„Můžu ti to zjistit. Umím se podívat tisíce let zpátky. Nezačdem někdy do kina?“

„Tak můžem...“

Tomáš trochu zrozpačtití. Zadívá se ke stolu, kde sedí Ofélie.

„Proč sem nevezmeš tu tvoji kámošku?“

„No... já nevím...“, teď znejistí Betty. Hned to napraví. „Ofélie!“ volá. „Pojď sem!“

Ofélie se tedy zvedá a pomalu jde k nim.

„Ahoj. Ofélie...“, představí se.

„Chceš ochutnat Králův sen?“ nabízí zase Tomáš.

Ofélie pokrčí rameny. „Tak jo.“

Pije čaj a prohlíží si knížku na stole. Tomáš si toho všimne.

„Řvoucí výhně snášely řetězem spoutanou kouli ve vlastních lůnech,“ cituje. „William Blake. Píše fakt hustý básně.“

„Aha,“ řekne Ofélie.

„Půjdeš s náma do kina?“ zeptá se Tomáš.

„Já?!“ Ofélie se lekne.

„Vona chodí s Panem Nelsonem,“ vysvětlí Tomášovi Betty.

„Kdo je to pan Nelson?“ zajímá se Tomáš.

Ofélie se naštve.

„Nikdo.“

„Aha. Tak můžeš jít do toho kina...“

~~~

Ofélie se choulí na hromadě oblečení, kterou stále neuklidila. Objímá si kolena a s nimi i Pana Nelsona.

„Jsem tak strašně trapná!“ říká mu. „Proč jsem tak strašně trapná, nevíte? Jsem nejtrapnější holka na světě. A taky nejhnusnější. Jak mám žít, Pane Nelson?“

Ofélie s opičákem zatřese.

„Nevíte. Ale já jo. S tím se nedá žít.“

Do pokojíčku vtrhne matka.

„Ofélie, tys pořád neuklidila tu horu oblečení?“ zděsí se místo pozdravu.

„Ty už seš doma? Vůbec jsem tě neslyšela přijít!“

Matka ji zas neslyší mluvit. Zajímá ji jen jediné.

„Kdy to uklidíš?“

Ofélie rychle vstává a pokouší se mámu uchlácholit.

„Takhle je to praktičtější,“ vysvětluje. „Skvěle se v tom znám, přesně vím, kde co mám. Dávat oblečení do skříně je pitomost.“

Matka se rytmicky shýbá a věší věci do skříně. Působí velmi čiperně, což je depresivní. Ofélie se na ni dívá tupým pohledem, posadí se znovu na zem, i když ví, že by neměla, ale nemůže se ani hnout.

Matka jede jak stroj a stále mluví.

„Ofélie, prosím tě, já už nevím, co s tebou! Vůbec ti nerozumiím. Nic mi o sobě neřekneš, seš taková nějaká rozháraná – víš, a ono to s těmi neurovnanými věcmi souvisí. Takhle nevypadá pokoj mladé slečny! Takovej bordel!“

Ofélie by jí ráda v její zběsilé činnosti zastavila, ovšem matka se jí před očima rozpadá na kousíčky a není jasné, zde se někdy složí zase zpátky. Kousky matky skáčou, hemží se, jsou z ní mžitky. Ofélie musí zavřít oči.

„Mami, já to uklidím,“ vypraví ze sebe. „Už o tom nebudem mluvit, jo?“

„Ale já s tebou chci mluvit!“

„A o čem?“ leká se Ofélie.

„O všem.“

Matka se složí zase zpátky.

„Kde začnem?“ zeptá se Ofélie ironicky. Oči zas otevře.

Původní matka je tu v plné síle. A nemlčí. I když trochu znejistí, odhodlává se.

„No já nevím... třeba jestli už se ti líbí nějaký kluk.“

„To je jako nutný nebo co?“

„Je to normální.“

Ofélie se naštve. „Tak asi nejsem normální. Jsem po tátovi.“

„Nejseš!“ vyštěkne máma.

„Nějaký další otázky?“ Ofélie nasadí líbezný tón.

Matka po ní hodí poslední svršek, který drží v rukou, a konečně odchází.

Než třískne dveřmi, stihne ještě říct:
„Jen rozkaz. Okamžitě uklid' ty hadry!“

~~~

O hodinu později už mezi nimi panuje klid a mír, tak to bývá často, zvláště poslední dobou. V dokonalé souhře spolu krájí v kuchyni zeleninu na salát. Jako vždy je jim oběma líto, že se pohádaly. Jako vždycky to matka víc ventiluje.

„Mám toho teď moc, víš. Tak někdy vylítnu.“
Ofélie by raději jen krájela. Ale to asi nepůjde.
„Jo, to nevadí.“
„Taky mám o tebe starost. Seš v blbým věku.“
„Hm.“

Matka se na ni s láskou zahledí. Proč je to Ofélii tak nepříjemné? Proč má pocit, jako by ji stahovala z kůže? Co to má všechno znamenat?

„Řekla bys mi, kdyby se něco dělo?“
„Nic se neděje, mami.“
Nemůže mlčet?
„No, ale kdyby... já nevim... chápeš, ne?“
„Ne.“ Ofélie se zoufale snaží převést řeč jinak. „Mám do toho nakrájet i cibuli?“
„Můžeš, ale nadrobno.“
Konečně!
Ne, prostě ne.

„No tak třeba...“ matka se chvíli odhodlává. „Nedostala jsi to pořád, vid'? To bys mi řekla, vid'...“

Ofélie odpovídá už téměř úsečně, současně ale nechce matku zranit.

„Nedostala, mami.“
„Přijde to každou chvílku.“
„Já vím.“
„Pro každou dívku je to náročný. Najednou...“

Ofélie jí podstrčí prkýnko s cibulí.

„Takhle nadrobno?“

„Ano, přesně tak.“

Matka musí všechno dořít, dokonat, dodělat ji.

„Může ti bejt špatně. A budeš se cítit hrozně. Betty už to má?“

„Nevim.“

„Někdy je pro holku snazší o tom mluvit s kamarádkou. S matkou je vždycky potíž... vid?“ mrkne na ni.

„Ani ne.“

Teď se máma dojme. Hlas se jí láme.

„Kočinko, chci ti prostě jen říct, že kdybys to dostala a já třeba nebyla doma, koupila jsem ti vložky. Máš je na policiče nahore na záchodě. A hlavně mi hned volej, ano?“

„Už ten salát je.“

Konečně usedají k jídelnímu stolu.

Blahodárné ticho ale není na dlouho. Matka se rozzáří.

„Já jsem teď tak šťastná, Ofélie!“

„To je super.“

„Víš, po rozvodu s tvým tátou jsem byla spoustu let sama. Připadala jsem si hrozně, myslela jsem, že už nikdy nebudu mít nikoho ráda. A najednou!“

„Najednou už máš ráda třetího.“

„Jo. Je to skvělý! Víš, jak mi Alena dala k čtyřicátinám podvazky? Pošeptala mi, že v tomhle věku mám bejt běhna. Pro miň, Ofélie, že ti to vykládám...“

„Jo, dobrý... nemusíš zacházet do podrobností.“

„Nebude ti vadit, když dneska večer nebudu doma? Libor mě pozval na operu. Ale na noc se vrátím.“

„Jasně.“

Opravdu jí to nevadí. Ale proč je jí teda tak smutno?

~~~